

Ooit kermde ik bij de aanschaf van een steelpan al van de keuzestress

Z

estien jaar lang had ik niets op hem aan te merken, ik prees me ronduit gelukkig met hem. Maar op een dag vielen mij patsboem de schellen van de ogen en

vanaf dat moment zag ik alleen nog maar gebreken. Dat schijnt je ook te kunnen overkomen met de man die je thuis op de bank hebt zitten, maar ik heb het over mijn auto. De waarheid drong tot me door toen ik door omstandigheden even de auto van een vriend moest lenen. Ik had de pook nog niet met mijn pink in de rijstand getikt of ik besepte dat ik me godbetert jaren had verplaatst in een soort rijdende grot. Je zat er droog, dat wel, maar geen stuurbevestiging, geen airco, geen geïntegreerd navigatiesysteem, geen cruisecontrol en vooral: geen achteruitrijcamera. Dat ik dat alles nooit had gemist, bewijst alleen maar dat ik een sukkel ben. *Yabba-dabba-dooo*: op naar de autoboulevard. Ooit zou ik in die situatie meteen ten prooi zijn gevallen aan verlammende besluiteloosheid. Er zijn tijden geweest dat ik bij de aanschaf van een steelpan al liep te kermen van de keuzestress. O, had ik toen maar in de DDR gewoond, met van alles maar één model en één uitvoering. Gelukkig heeft het leven mij inmiddels geleerd knopen door te hakken. Of eigenlijk heeft een vriendin dat gedaan. Bij haar om de hoek

zat destijds een juwelier bij wie ik op een fatale dag een zeer begerenswaardige armband in de etalage zag liggen. Exorbitant duur natuurlijk. Met dat bedrag kon ik wel zinniger dingen doen. Toen ik dat voor de zesde of misschien wel zestiende keer tegen mijn vriendin zei, merkte ze op: 'Als je dat ding nou gewoon meteen had gekocht, had je er nu al twee maanden plezier van gehad.' Aan zo'n vriendin heb je wat. Hoezo zou ik mij uit louter spartaanse overwegingen een auto met een achteruitrijcamera moeten ontzeggen? Wie werd daar beter van? De autodealer bij wie ik belandde, heette Jordi en zag er ook zo uit. Hij nam me mee door de showroom en posteerde zich bij een auto waarvan hij zei dat de kleur metalliek was. Van een sukkel zou ik in een klap upgraden naar een patser met een metallieke wagen. "Ik neem hem," zei ik. Jordi schrok er gewoon van. Als iedere klant zo slagvaardig was, kon hij zichzelf wel opheffen. Ik dacht: jij bent nog in de eerste helft van je leven, Jordi, maar ik niet meer. Ik vermors geen tijd meer aan wikken, wegen en weifelen. Ik weet eindelijk precies wat ik wil.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in iedere *Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein

Xxxx

Z

Xxxx

Renate Dorrestein (1954)
 schrijft in iedere Zin
 waar een vrouw zoal tegenaan
 loopt – tegenwoordig
 vooral zichzelf.

Renate Dorrestein

BEELD: Hollandse Hoogte